

LA CANTANT INICIA AVUI UNA SÈRIE
DE CINC RECITALS Pàgines 2 i 3

Maria del Mar
Bonet, durant
la presentació
dels concerts
que avui
comença.

Maria del Mar Bonet

25 anys a la plaça del Rei

Reportatge de Jordi Bianciotto sobre els concerts a la Plaça del Rei l'estiu de 2001 per celebrar els 25 anys de recitals a la plaça, publicat a El Periódico el dia 25 de juliol del 2001

►► Imatge del programa de mà del concert de Bonet a la plaça del Rei el 1983.

►► El 1986, amb el guitarrista Lautaro Rosas.

►► Trobada amb Jordi Pujol en l'edició del 1985.

Noces de plata

Maria del Mar Bonet celebra, des d'avui fins diumenge, els seus 25 anys a la plaça del Rei amb l'estrena de 'Raixa'

JORDI BIANCIOTTO BARCELONA

Maria del Mar Bonet convertirà, a partir d'avui fins diumenge, la plaça del Rei en un jardí imaginari ple de simbolismes. *Raixa*, nom d'un històric jardí mallorquí que està en perill de desaparició, dona títol a l'espectacle que la cantant presenta avui dins del Grec (les entrades per a aquesta nit ja estan esgotades) i amb què celebra 25 anys de fidelitat a la plaça del Rei. Cinc actuacions que serviran per gravar un disc en directe que Bonet espera llançar a la tardor.

«No volia fer un concert antològic. Això ja ho vaig fer al Palau Sant Jordi», va especificar Bonet dilluns en roda de premsa. L'objectiu és molt més ambiciós: es tracta d'un espectacle amb abundant material nou (set cançons) i repesques de composicions que no ha cantat gaire, amb direcció musical del mallorquí Joan Valent i escenografia de Rosa Vergés. Una quinzena de músics (els de l'Art Ensemble de Joan Valent, a més dels habituals Javier Mas, Feliu Gasull i Dimitri Psonis) faran costat a Bonet per aconseguir perpe-

«RAIXA», AMB ESCENARI DE ROSA VERGÉS, EVOCA UN JARDÍ IMAGINARI

tuar el «somni» del seu llarg vincle amb aquest racó del Barri Gòtic.

La singladura de Bonet, de tons onírics, parteix de la idea d'«un jardí romàntic on no pots entrar, però que intueixes». Una imatge metafòrica que dona pas a una petició. «Es tracta d'un jardí d'origen musulmà que va passar per mans medievals i que ara té un estil romàntic definit. M'han dit que està en venda, així que hi ha perill que es converteixi en un tros de ciment. Vull dedicar aquest aniversari a demanar que no sigui així», va reclamar una Bonet desitjosa de superar qualsevol mena

►► Maria del Mar Bonet, amb Rosa Vergés i Joan Valent, dilluns passat.

de fatalisme. «Sembla que sempre ens fan fora dels paradisos, com en una maledicció bíblica. Espero que no ho facin més».

Però, metàfores al marge, aquests nous concerts de Maria del Mar Bonet (una coproducció del Grec amb el Mercat de Música Viva de Vic) inviten a la recapitulació. Són 25 anys de complicitats amb una audiència que hi ha vist no només un símbol de resistències culturals, sinó una artista en constant expansió. Perquè si hi ha alguna cosa que no es pugui retreure a Bonet és l'immobilisme: en cada nova cita amb la plaça del Rei ha plantejat una nova proposta; un nou repertori; un nou concepte escènic.

Fins i tot aquests dies d'estrena, la veu de *Què volen aquesta gent* té en marxa pel món tres espectacles més, de manera simultània: el repertori català-valencià-balear de *Cavall de foc*, les versions de *Dòmino* i els duos amb Maria Farantouri. La seva agenda és gairebé vertiginosa: quan s'acabi l'estiu, Bonet haurà recorregut la ruta ibèrica (Portugal inclòs) i haurà actuat a Romania i als Estats Units, i

«NO VOLIA FER UNA ANTOLOGIA; JA LA VAIG FER AL SANT JORDI»

es prepararà per volar a Grècia, Turquia, Xipre, Holanda i Bèlgica.

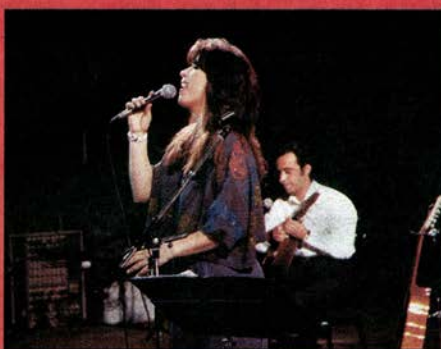
En la roda de premsa, Rosa Vergés va regalar les orelles de la seva *partenaire*. «Maria del Mar és molt valenta perquè, davant d'un aniversari com aquest, la primera idea podria haver sigut fer un àlbum de fotos de família, però ella ha volgut fer una cosa ben diferent», va declarar la cineasta, que va dir que encarava el projecte de vestir l'espectacle «com si hagués de fer una pel·lícula a la plaça del Rei». Bonet va dir que havia pensat en Vergés perquè ella «podia donar una imatge diferent de

DANNY CAMINAL

Reportatge de Jordi Bianciotto sobre els concerts a la Plaça del Rei l'estiu de 2001 per celebrar els 25 anys de recitals a la plaça, publicat a El Periódico el dia 25 de juliol del 2001

► Bonet dedica
als concerts del
1992 al repertori
de Mikis Theodorakis.

► El 1989
adapta rondalles
mallorquines.

► El 1999,
llança *Cavall de
foc*, i mira cap a
Orient. Dissenyà
Nacres.

► El disc
Salmaia
reafirma la seva
passió per les
cultures del
Mediterrani («un
sisè continent»,
va dir) al Grec
del 1995.

la plaça del Rei; potser més teatral, més cinematogràfica.

De tot plegat en sortirà un disc en directe que la cantant espera que, a més a més de glossar el seu nou repertori, capti el clima de les seves nits gòtiques. «Gravar un disc en viu és una manera de tenir un record de les campanes que sonen a la plaça del Rei, de les seves veus,

ELS CONCERTS, AMB SET PECES NOVES, ES GRAVARAN PER A UN DISC

del públic, de les gavines que hi passen», va assenyalar Bonet.

El temari musical dels concerts es recolzarà en set estrenes: *Les veus de raixa*, *De sentir*, *Jardí tancat* (un tema nou que pot confondre, ja que proposa un fil conductor amb el disc del mateix títol, del 1981), *Sarrià*, *Cami florit*, *Coples a la divisió* i *Sempre hi ha vent*. Són composicions de la cantant en col·laboració amb Joan Valent (excepte les dues últimes, firmades per ella i el seu col·laborador Feliu Gasull).

Bonet repescarà títols remots de la seva discografia i recordarà adaptacions de textos d'autors com Anselm Turmeda, Joan Alcover i Josep Maria Llopart. El repertori estarà obert a peces històriques, tot i que poc transitades, com *Inici de campana*, *Estrofa al vent* i *Sonet*. També es preveu que reaparegui *Ombra negra*, la seva visió del text de Rosalía de Castro. Un guió amb què Bonet celebrarà com cal les seves noces de plaça a la plaça del Rei. ◉

TRIBUNA

RETORN A LA PLAÇA

Des de la cançó símbol de revolta ha plogut molt. El viatge ha estat fecund

MARIA DE LA PAU JANER
ESCRIPTORA

Hi ha veus que tenen la força de la terra i de la mar. Semblen sorgides dels dibuixos que fan les roques, d'un enfony de les coves marines, o de les terres seques, eixorques, que clamen la pluja benefactora. Hi ha veus que són cants d'ocells, que guarden tresors, que ploren, que acaronen o riuen.

Tenir la sort de poder-les escoltar és rebre un d'aquells regals que, de tant en tant, ens ofereix la vida. Hem de tenir sempre els sentits a punt per capturar l'aroma, el gust i el tacte de cada nota. **Maria del Mar Bonet** té la veu avellutada de les dones del Mediterrani. Les dones que cantaven al camp, mentre marcaven els ritmes de la feina pagesa; les do-

nes que alçaven la veu i trenaven músiques vora les xarxes dels pescadors. Va rebre-la com un do que ha anat treballant al llarg dels anys, amb l'esforç i la tenacitat dels qui viuen la música amb els accents d'una passió.

He pogut escoltar la veu de **Maria del Mar Bonet** en escenaris molt diversos. M'ha arribat la seva cadència a les butaques d'un auditori o d'un teatre, recintes preparats per a un concert, però tam-

Maria del Mar Bonet té la veu envellutada de les dones del Mediterrani que canten mentre treballen

bé en una església de Mallorca, on sol interpretar el cant de la Sibilla la nit de Nadal. He tengut ocasió de sentir-la en un escenari a l'aire lliure, a les festes d'un poble, entre la gent que celebra la festa i la vida. He acudit a la seva cita moltes vegades, a la plaça del Rei de Barcelona on, enguany per vint-i-cinquena vegada, torna a ac-

tuar.

Les places són un bon lloc per a la música. Són punt de trobada i de conversa, de celebració festiva. Constitueixen espai per a l'esbarjo i el joc, per a la rialla i l'emoció. Les dones i els homes del Mediterrani ho hem sabut sempre. Intuírem fa segles que la plaça és punt de confluència, de màgia compartida. Una màgia que s'assembla a aquella que **Maria del Mar Bonet** sap escampar per l'aire de la nit i per les vides dels qui l'escolten.

Maria del Mar Bonet, investigadora dels sons i enamorada d'una herència musical que ha rebut amb dignitat, que ha transmès com la millor penyora. Des de les primeres tonades populars mallorquines, fins als ritmes que barregen gèneres musicals diversos, influències interculturals, aportacions d'altres terres i d'altres músics, la seva evolució ha estat constant i engrescadora.

Ella ens demostra que l'art de la música es troba en la recerca encuriosida, en la voluntat d'aprenentatge, en el contagi pels

sons d'altres mons que, malgrat distàncies físiques, ens són ben pròxims.

Des d'aquell *Què volen aquesta gent?*, símbol de revolta col·lectiva, quan només la música vehiculava la protesta, ha plogut molt. El viatge ha estat llarg i fecund: hi ha hagut la coneixença sàvia de les cançons més properes, primer; la recerca de nous reptes, després.

Vint-i-cinc anys en una matei-

Les places són un bon lloc per a la música. Són punt de trobada i de conversa, de celebració festiva

xa plaça de Barcelona. Una plaça tota d'arcades, amb bancs i receptors acollidors, un racó ple d'encant a prop de la Rambla. Tornam a trobar-hi la cantant, l'artista capaç d'emocionar-nos. La dona que ens diu, amb una veu feta de terra i de mar, que cal ser puntuals a l'encontre amb la música, a la cita amb la vida. ◉

Reportatge de Jordi Bianciotto sobre els concerts a la Plaça del Rei l'estiu de 2001 per celebrar els 25 anys de recitals a la plaça, publicat a El Periódico el dia 25 de juliol del 2001